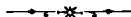

Որ շատ կրեցիր, պիտի հանգչիք: Ողջամբ մընաս, ով Արմին,
կը մեռնի:
Կայսրն. — քողով Կոստանուսարան և Յոբայ մօտենալով —
Եւ ես, եղբայր, պիտի մեկնիմ, հեռանամ, դու հոս կեցիր
Եւ Տաւնոսի լեռանց իշխէ՛ որպէս ցայսօր իշխեցիր:
Յոբ. — Պիտի մեկնիմ, երբեմն առանց Գերմանիոյ հոգալու:
Կայսրն. — Գերմանիան արդ անպէտ չէ, ունի պաշտպան հոգածու:
Որու աթոռը կը թողում. թոռս է, Ֆրէտրիք, այր ընտիր,
Իշխան արդար, Գերմանիոյ աւագանին, որ լաբիր
Քաղաքին մէջ ժողոված է, այն թոռս ընտրեց ինձ յաջորդ.
Քարող մը հոս լուրըն բերաւ, արդ ան է քու թագաւորդ.
Ողջամբ մընաս, ես կը մեկնիմ, այլ ես ինձ գործ չըկայ հոս.
Մենակեցիկ պիտի ճգնիմ, համարէ թէ Պարպարոս
Վախճանած է: Դախ քան ըզման վերջին նըպատտ մը բերել,
Իբրեւ արքայ՝ Գերմանիոյ, իբրեւ եղբայր՝ քեզ ներել
Պարտոս էր, ահա կատարեցի, ուստի զոհ եմ մեծապէս,
Մահանացուն որ օրհնելով կը մեկնի այս աշխարհէս,
Ով և իցէ, այր բարեբախտ կըրնայ կոչուի:
Յոբ. — որ ժռնկ չըբեցաւ — Եւ անի՛
Որ թըշնամոյն ներել գիտէ՛ իրաւամբ մեծ կ'անուանի:
Վերջ Թարգմ. ԿՈՄԻՏԱՍ ՊԵՅ ՄԻՆԱՍԵԱՆ

ԾԵԽՆԵԼՈՅՁ ՄԱՔՐՈՂ

(Իտալական ժողովրդական եղերերգ)

Մըխնելոյ մարդդ, ծըխնելոյ մարդդ. —
Փոքր եմ, անօթի, մըրսած, ունիմ դող.
Լըճակի ափէն որուն վրայ ծնայ ես՝
Եկայ բաժնուած անուշ մայրիկէս.
Թըլունակի մը նման որ կը թողու բոյն,
Շըրջելով անդու գոյն՝ օրն ի բուն՝
Շահելու համար ինձ քանի որ փող. —
— Մըխնելոյ մարդդ, ծըխնելոյ մարդդ:

Միւսնը մեծ է. բայց զիւղն՝ ուր ծնայ
Աւելի աղուոր ինձի կ'ըրեւնայ.
Ու միշտ ես կ'երթամ, միշտ կ'երթամ ուրտով,
Ափունցը մեր Մի՛ն Լըճին անվերջով.
Ու կ'ըսեմ. Հի՛մակ ճիշտ այս վայրկենին
Մայրիկու ինչ կ'ընէ մէջ իր արնակին,
Մի՛թէ թոնտրակին առին նըստիք է,
Թէ՛ ցանցե՛րն արգիօք կը կարգաւորէ:
— Մըխնելոյ մարդդ, ծըխնելոյ մարդդ:

Ահ, միկը լունի՛մ որ բարեւ ուզէ,
Որուն սիրուն իմին աստուպանք յուզէ.
Դեմքըս է սեւցած, աչեքիւս կարմիր,
Կը վախճան ինձմէ փոքրիկ մանուկներ.
Այնքան եմ խեղճուկ, արգեղցած անքան,
Որ նոյն իսկ կ'ըսէ մայրը իր մանկան.
— Թէ խելօց չըլլաւ, այլ չար և հետող
Իսկայն պիտի՛ կանչեմ ծըխնելոյ մարդդ.
— Մըխնելոյ մարդդ, ծըխնելոյ մարդդ:

Եթէ ծարաւամ, շուր կը խմեմ զուս,
Թէ անօթեւամ, կ'ուտեմ հաց խառնուրդ.
Իսկ ցուրտէն ձեռքերս երբ կ'ընդարմանան,
Կ'երթամ շունչ տալով մատերուս վըրան,
Իմ կօշիկներովս պատառոտուն
Քալել ըստպուած եմ մէջ միւսերուն.
Ու զանկանով մ'ամեն իրիկուն
Յարդի վրայ կ'անուծ հանգիստս ու քուն:
— Մըխնելոյ մարդդ, ծըխնելոյ մարդդ:

Յետոյ՝ երբ արեւ կը ծագի առտուն
Ու կը լըստի երգը ճընճղակներուն,
Որ ճըռտողովով՝ կարծես կ'աղօթեն,
Ես ալ կ'արթննամ, ես ալ այն առնն
Կ'աղօթեմ որ շուտ հասնի ինձ այն օր
Յարուս կարեւոր զանալ գիւղս աղուոր,
Մայրիկես տեսնեմ, շուրջ կարեւոր
Կայտուկ, ձեռքին մէջ զընկ շատ զըրամ:
— Մըխնելոյ մարդդ, ծըխնելոյ մարդդ:

Բայց թէ որ հազիւ հայրենիքս հասած,
Յանկարծակի մէկն ելնէ եմ զիմայ
— Ընէ. « Ո՛վ ազգայ, բռնէ՛ այն շաւիդ,
Որ զերգմանոց կը առնի ուղիւ,
Որ զեռ նոր պեղուած՝ անգարդ հող մը կայ
Զունի խորի թէւ, ծագիկ մ'իբ վըրայ.
Հոն, հոն թագուած է, փոսին մէջ փոքրիկ,
Մըխնելոյ մարդդ, թըլուտա քու մայրիկ ... »:
— Մըխնելոյ մարդդ, ծըխնելոյ մարդդ:

Թարգմ. ՄԵՆԱՍԵՐ